

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2020-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 34 T 16/2017 zo 16. októbra 2018 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 8/2019 z 23. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 34 T 16/2017 zo 16. októbra 2018 (ďalej len „namietaný rozsudok“) a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 8/2019 z 23. mája 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavný súd oboznamuje, že v priebehu výkonu uloženého trestu odňatia slobody, ktorý sťažovateľ vykonával v [REDAKOVANÉ] bol disciplinárne potrestaný disciplinárnym trestom samoväzby v dĺžke desiatich dní, a to za disciplinárne previnenie spočívajúce v „*chytaní holubov do nastavenej slučky*“, pričom následne na základe trestného oznámenia iného odsúdeného bol za daný skutok namietaným rozsudkom okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu uznaný vinným zo spáchania trestného činu týrania zvierat podľa ustanovení § 378 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní tridsiatich mesiacov. Sťažovateľ sa domnieva, že v uvedenom prípade došlo vo vzťahu k jeho osobe k porušeniu zásady *ne bis in idem* (nie dvakrát v tej iste veci), v čom vidí porušenie označených článkov ústavy.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

4. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

8. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy namietaným rozsudkom okresného súdu a namietaným uznesením krajského súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy namietaným rozsudkom okresného súdu

9. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám

fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd. Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu. Existencia odvolacieho konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o namietanom rozsudku okresného súdu, keďže odvolanie v danom prípade predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v sťažnosti označených článkov ústavy namietaným rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy namietaným uznesením krajského súdu

10. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi.

11. Na základe súčinnosti poskytnutej okresným súdom ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 8/2019 z 23. mája 2019 bolo sťažovateľovi doručené

8. júla 2019, pričom ústavnú sťažnosť adresovanú ústavnému súdu sťažovateľ podal prostredníctvom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Ilava až 29. júna 2020, teda dávno po uplynutí určenej zákonnej lehoty dvoch mesiacov (posledným dňom lehoty bol 8. september 2019).

12. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti namietanému uzneseniu krajského súdu je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná v lehote určenej § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených článkov ústavy namietaným uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

13. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 9 odôvodnenia tohto uznesenia (nedostatok právomoci) a bode 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia (oneskorenosť) bolo irelevantné vyzývať sťažovateľa k doplneniu povinnej zákonnej náležitosti, ktorou je v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde plnomocenstvo udelené na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ktoré sťažovateľ k svojej ústavnej sťažnosti nepriložil.

14. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu